

Hagyományaink más szakmákban is közösséget teremtenek

Kedves meghívásnak tettünk eleget 2010. május 21-én. A Budapesti Műszaki Egyetem Közlekedésmérnöki Kara valétáló évfolyamának elnöke, *Kövecses András*, a. Kövi, a Baross Gábor Szakkollégiumban tartott szakestélyükre invitált bennünket, mint miskolci, ill. selmebányai örökséget őrző Firmákat, hogy faipari mérnöktársainkkal és az idősebb közlekedésmérnökkel együtt legyünk részesei búcsúzó ünnepségüknek.

A meghívás nem volt véletlen, hiszen a „közlekeseket” – ahogyan ők tréfásan magukat jelölik –, *dr. Buza Gábor*, a. Macedón okl. kohómérnök, a Bay Zoltán Intézet igazgatója, egyben a karon folyó anyagtudományi tárgyak szigorú oktatója (s véletlenül e sorok írójának egykori balekja) fertőzte meg a selmeci gondolatokkal, tőle hallottak először ifjúkori éveit felidézve a miskolci diákhagyományokról, s ellátogatva Selmebányára, Sopronba és Miskolcra, ők is megszerették a kedves nótákat, megtetszett nekik az a közösségi élet, amely a klasszikus bányász-kohász-erdész karok legendás felnőttkori barátságát, összetartozását építi.

A gyűrűavató szakestély a legősibb karok tradícióinak megfelelő házirend szerint, ünneplő öltönybe s sötét alkalmi ruhákba öltözött fiatalurak és hölgyek részvételével, példás fegyelmességgel és megfelelő jókedvvel zajlott le. Mindennek megadták a módját, s rangját. Az elnökválasztást és a házirend felolvasását a szakmai himnuszok éneklése követte. Először a bányász-, a kohász- és az erdész himnusz

csendült fel, majd saját „Közlekes” dalukat énekelték el. Szellemes „Komoly poharat” mondott egyik jeles oktatójuk, s a Kupaavató beszély is frappánsan sikerült. A Cantusok jó torkúak voltak, vidáman jártak az asztalok között, s vígan koccintgattak a vendégségbe hívott „oldalbor-dákkal” is. Még Cantus kórus is fellépett, s a Kontrapunktak is jól felválták a nyelvét.

Az elfogyasztott tetemes mennyiségű „koplószörp”, s a szabadban, üstben főzött kítűnő krampampuli, melyet mellesleg *dr. Lengyel Károly*, a. Charlie minősített, megtette hatását, s a társaság jó hangulatban mulatta végig az estet. A Gyűrűavató nótánál ugyan éreztem egy kis meghatottságot az énekükben, de hát tegye szívére a kezét minden Fimatársam, aki annak idején nem érzékenyült el az elsuhanó diákévekre, a közös emlékekre, barátokra gondolva.

A Gaudeamus igitur után felcsendült a Ballag már a vén diák, s ezzel a szakestély hivatalos része lezárult. Ezután a fiatalok a mi miskolci, régi Tejbárunkhoz hasonló, alagsori műintézménybe, a „HABÁR szóra-koztató és élménycentrum”-ba sűrűn látogatva hajnalig folytatták a mulatozást, mi öregek pedig szépen hazaballagtunk.

Hazafelé arról beszélgettünk, örül a szívünk, hogy ősi diákhagyományaink most már nemcsak Miskolcon, Sopronban, Székesfehérváron és Dunaújvárosban teremtenek egymáshoz erősen kötődő barátságokat, hanem más szakmabeliek is emlékeze-

■ 1. kép. A két kohász firma, a. Macedón és a. Charlie jókedvűen figyel a fejleményeket

tesebbé, élményszerűbbé teszik ezzel egyetemi éveiket. Kialakulnak sajátos, rájuk jellemző hagyományok is, pl. van Közlekes nótájuk, hagyományörző körük, de ez kívánatos is az összetartozáshoz. Különösen jól esett, hogy az ősi szakokat s az alma matert, Selmeceket mindig a legnagyobb tisztelettel említették.

Azóta az ősszel a Közlekedésmérnöki Kar Hagyományörző Öntevékeny Köre ellátogatott az Öntödei Múzeumba, s őket is olyan szeretettel fogadtuk, mint a többi kohász-bányász-erdész hallgatót. Felhívtuk a figyelmüket az anyagtudomány jelentőségére, a közös technikai múlt értékeinek őrzésére, megbecsülésére, a szakmai összefogás fontosságára. Diplomavédésükhöz, életükhöz pedig ugyanúgy jó szerencsét kívántunk, mint minden pályakezdő fiatal embernek.

✍️ *L. Kiss Katalin a. Kátya*

■ 2. kép. A cantusok megerősített csapata

■ 3. kép. Buza tanár úr kedves tanítványai között